

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/124/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812211406
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812211406.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci navrhovateľa: E. J. I., s.r.o. so sídlom D., N. 5, X.: XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou T. J., s.r.o. so sídlom D., N. 5, proti odporcovi N. A., bytom R. N., K. XXX za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu spotrebiteľa H., so sídlom N., R.. Q. 5, X.: XX XXX XXX, zastúpeného JUDr. O. P., advokátom so sídlom v Q., J. J. X/A, o zaplatenie 6419,11 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 17. októbra 2013, č.k. 9C/27/2013-107 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania - trov právneho zastúpenia vo výške 228,58 eur na účet JUDr. O. P., advokáta, č.ú.: XXXXXXXXXXXX/XXXX, VS 8210012, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa. O náhrade trov konania rozhodol tak, že navrhovateľ je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania vo výške 1059,68 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo zistenia, že dňa 08.02.2007 bola uzatvorená v R. N. medzi I. I. a.s. D. ako veriteľom a odporcom ako dlžníkom zmluva o splátkovom úvere. Jej predmetom je poskytnutie úveru vo výške 120.000,- Sk korún odporcovi , s úrokovou sadzbou premenlivou 12 % p.a. v deň uzavretia zmluvy, s poplatkom za poskytnutie úveru 2400,- Sk z prostriedkov úveru, s výškou splátky 1796,- Sk mesačne, s počtom splátok 119. Každá splátka bola splatná mesačne k 20. dňu v mesiaci, konečná splatnosť úveru bola 20.01.2017. Ročná percentuálna miera nákladov bola 14,42 %. Všetky ďalšie náležitosti zmluvy sa riadia úverovými podmienkami a všeobecnými obchodnými podmienkami (ďalej len VOP). Odporca vyhlásil, že sa oboznámil so Všeobecnými obchodnými podmienkami banky, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Dňa 24.03.2011 bola uzatvorená medzi postupcom Slovenskou sporiteľňou a.s. a postupníkom E. J. I., s.r.o. zmluva o postúpení pohľadávok a jej predmetom sú pohľadávky uvedené špecifikované v prílohe č. 1 k tejto zmluve zo dňa 24.03.2011. Z fotokópie Prílohy č. 1 k tejto zmluve súd zistil, že medzi postupovanými pohľadávkami je pohľadávka voči odporcovi vo výške 6439,11 eur, z ktorej na istinu pripadá 5992,08 eur, úroky celkom 447,03 eur. Počet dní omeškania je uvedený 1251. Z histórie účtu odporcu na čísle listu 91 až 95 súd zistil, že posledná bezhotovostná splátka úveru bola realizovaná 12.11.2007 vo výške 1485 Sk, okrem toho boli uskutočnené splátky 08.02.2007 vo výške 2400 Sk, 20.03.2007 vo výške 1796 Sk, 20.04.2007 vo výške 274,74 Sk a vo výške 1521,26 Sk, 20. mája 2007 vo výške 807,14 S, 15.06.2007

988,86 Sk, 20.06.2007 vo výške 43,24 Sk ak 1752,76 Sk ,20.07.2007 7.1520,96 Sk, 17.08.2007 vo výške 275,04 Sk, 25.09.2007 vo výške 1319,96 Sk a 05.11.2007 vo výške 1424,- Sk . V tomto prehľade sú uvedené ďalšie položky ako zaúčtované pohľadávky za úrokmi z omeškania, zaúčtovanie riadnych úrokov s kapitalizáciou, poplatok za vedenie účtu, poplatok za upomienku, zaúčtovaniu poplatku s kapitalizáciou, evidenčná splátka anuity, zníženie anuity po splatnosti, odúčtovanie pohľadávky za úrokmi z omeškania, z ktorých však nebolo možné ustáliť ako boli jednotlivé splátky započítané na istinu a na úroky. Svoju aktívnu vecnú legitímáciu žalobca preukázal predložením predmetnej Zmluvy o postúpení pohľadávok. Pokiaľ ide o samotný predmet konania, navrhovateľ sa domáhal proti odporcovi zaplata istiny 6419,11 eur, o ktorej v návrhu zo dňa 29.06.2012 tvrdil, že ide o peňažné prostriedky poskytnuté odporcovi bez toho, aby presne definoval právny titul celej čiastky, pokiaľ pozostáva i z úroku z omeškania, ktorých splátok sa omeškanie týka a odkedy, ich výšku a splatnosť. Nevyhovenie žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania odôvodnil súd prvého stupňa tým, že navrhovateľ žiadal o odročenie pojednávania, aby mohol od právneho predchodcu vyžiadať potrebné listiny. Súd prvého stupňa bol toho názoru, že o tieto mal oprieť svoj návrh a mal ich teda mať k dispozícii už v čase podania návrhu. Preto túto skutočnosť nepovažoval súd za dôležitú skutočnosť na odročenie pojednávania. Súd vyžiadaval príslušnú správu od právneho predchodcu navrhovateľa, skutočnosti z nej vyplývajúce boli však v rozpore s tvrdeniami navrhovateľa. V návrhu navrhovateľ tvrdil že odporca neplnil splátky v dôsledku čoho postupca teda Slovenská sporiteľňa a.s. odstúpila od zmluvy a vyzvala odporcu na úhradu dlžnej sumy. Tieto skutkové tvrdenia súd v rozpore so správou ktorú vo veci podala I. sporiteľňa a.s., podľa ktorej k odstúpeniu od zmluvy nedošlo. Z prehľadu transakcií nebolo možné ustáliť aká suma z jednotlivých splátok bola použitá na úhradu istiny a úroku z omeškania a teda z akého právneho titulu je uplatňovaná celá žalovaná suma. Navrhovateľ tak ohľadom uplatneného nároku neunesol dôkazné bremeno. Všeobecne tvrdil, že odporca porušil povinnosť riadne a včas poskytovať splátky dlhu; neuviedol však, kedy odporca svoju povinnosť porušil, kedy sa stal splatný celý úver a v akéj výške, kedy došlo k vzniku omeškania s jednotlivými splátkami. Prednes týchto tvrdení má vplyv nielen na rozhodnutie o nároku, ale aj na posúdenie existencie procesnej prekážky konania v podobe litispendencie, alebo prekážky veci právoplatne rozsúdenej. Pokiaľ ide o výšku žalovanej sumy, žalobca aj po výzve súdu nepredložil žiaden z vyššie uvedených listinných dôkazov. Súd by porušil základnú zásadu sporového konania, a to zásadu rovnosti účastníkov konania, keby suploval navrhovateľa a skutkové tvrdenia „vyčítaval“ z predložených listinných dôkazov. Žalobca nepredniesol dostatočné skutkové tvrdenia týkajúce sa základu žalovaného nároku, aj jeho výšky, čo malo za následok zamietnutie návrhu pretože bol uplatnený nárok vedľajším účastníkom zospornený tým, že vedľajší účastník vzniesol námietku premlčania, navrhovateľ tvrdil že jeho právny predchodca odstúpil od zmluvy, a Slovenská sporiteľňa a.s. uviedla že nebola vyhlásená predčasná splatnosť úveru. Návrhu nebolo možné vyhovieť ani v časti úroku z omeškania, pretože navrhovateľ si uplatňuje úrok z omeškania počnúc dňom nasledujúcim po dni doručenia oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Ani v tejto časti, aj po výzve súdu, žalobca nesplnil povinnosť tvrdenia, takže nebolo možné ustáliť počiatok omeškania žalovaného nároku, a tým pádom ani zákonnú výšku úroku z omeškania. Na pojednávaní sa navrhovateľ ani jeho právny zástupca nezúčastnili, čím si zmariť možnosť splniť dôkaznú povinnosť poskytnutím presných tvrdení týkajúcich sa podmienok poskytnutia úveru a kedy sa odporca dostal do omeškania s plnením svojej povinnosti. Nebolo dôvodným, hospodárnym a v súlade so zásadou rovnosti účastníkov konania odročovať pojednávanie. V zmysle platnej judikatúry zmyslom férového procesu (fair trial) je poskytnúť účastníkovi možnosť uplatniť svoj nárok, predniesť tvrdenia a predložiť dôkazy nárok preukazujúce, ako aj tvrdenia a dôkazy slúžiace na obranu účastníka (5Cdo/294/2009). Žalobca bol na doplnenie skutkových tvrdení a predloženie listinných dôkazov vyzvaný, bol riadne a včas predvolaný na pojednávanie, kde bol opäť aj v predvolaní vyzvaný na predloženie dôkazov preukazujúcich jeho tvrdenia. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 101 ods. 1, § 120 ods. 1 O.s.p. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. O.s.p.. V konaní bol úspešný odporca, a vedľajší účastník na strane odporcu uplatnil trovy konania prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo výške 1059,68 eur. Ide o trovy právneho zastúpenia z hodnoty sporu 6419,11 eur, odmena za jeden úkon právnej služby podľa § 14 ods. 1 písm. a/ a § 13a ods.1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení od 01.07.2013 predstavuje 220,77 eur. Právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonal úkony - prevzatie a príprava zastúpenia 220,77 eur + paušál vo výške 7,63 eur, zastupovanie na meritórnom pojednávaní 13.08.2013 220,77 eur + paušál vo výške 7,63 eur, celkom tieto trovy právneho zastúpenia JUDr. P. predstavujú 685,38 eur, ďalej náhradu cestovného a náhradu straty času vo výške 1/5 za cestu dňa 13.08.2013 Lučenec - N. 240 km, pretože sa zúčastnili v ten deň ďalších pojednávani, základná náhrada za 1 km 0,183 eur, spotreba na 100 km 7 l, cena za liter paliva 1,51 eur, čo spolu predstavuje cestovné 69,29 eur a náhradu za stratu času za osem začatých polhodín 104,16 eur, tiež uplatnená 1/5, teda

34,69 eur. Vedľajší účastník ďalej uplatnil trovy právneho zastúpenia advokáta - substitúta JUDr. K. Q., ktorý zastupoval vedľajšieho účastníka na pojednávaní dňa 17.10.2013 tieto predstavujú odmenu za zastupovanie na pojednávaní v sume 220,77 eur, režijný paušál 7,81 eur, spolu s DPH 274,30 eur, ďalej náhradu cestovného za cestu Lučenec - Prievidza 240 km, základná náhrada za 1 km 0,183 eur, spotreba na 100 km 6,5 l, cena za liter paliva 1,41 eur, ďalej súd priznal náhradu za stratu času v zmysle § 17 citovanej vyhlášky za čas strávený účastňou na pojednávaní podľa uplatnenia za desať polhodín vo výške 130,10 eur. Trovy právneho zastúpenia JUDr. K. Q. predstavujú potom spolu 339,61 eur. Spolu trovy vedľajšieho účastníka predstavujú spolu sumu 1059,68 eur. Podľa názoru súdu ide o účelne vynaložené trovy, pretože právny zástupca vedľajšieho účastníka riadne zastupoval, zúčastňoval sa pojednávaní, aktívne vystupoval v záujme odporcu, vzniesol námietku premlčania a len v dôsledku nečinnosti navrhovateľa súd sa touto nezaoberal, pretože neboli v konaní navrhovateľom tvrdené a preukázané základné skutočnosti o uplatnenom nároku.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Navrhol ho zmeniť tak, že odvolací súd jeho návrhu vyhovie, resp. zrušíť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal nedostatočne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie veci. V odvolaní namietal, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Zároveň odporca potvrdil vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojených. V tejto súvislosti poukázal na čl. 3 bod 3.1 Dohody, v ktorej je jednoznačne zrozumiteľne a jasne uvedené: "Osoby uvedené v bode 1.2a alebo 1.3 tejto Dohody vyhlasujú, že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch". V danom prípade došlo k nespochybniteľnému uznaniu dlhu, pričom na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Nesúhlasil so zamietnutím žalobného návrhu z dôvodu premlčania, nakoľko je zrejmé, že ak by aj odporca v čase uznania dlhu nevedel o jeho premlčaní, právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, t. j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej desaťročnej premlčacej doby, v takomto prípade nastupuje. Mal za to, že takáto forma dohody medzi veriteľom a dlžníkom nie je ničím neobvyklým a už vôbec ju nemožno hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku zo strany veriteľa. Uviedol, že takáto forma dohody medzi veriteľom a dlžníkom nie je ničím neobvyklým a už vôbec ju nemožno hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku zo strany veriteľa. Poukázal na to, že v čase uzavretia predmetnej dohody sa mal možnosť domáhať zaplatenia pohľadávky na súde, čím by sa pohľadávka odporcu značne navýšila o trovy konania a pohľadávku by odporca musel pravdepodobne uhradiť naraz. Odporca sa však rozhodol Dohodu podpísať a uhrádzať pohľadávku v splátkach. Svoje postavenie si teda v čase podpisu dohody nijako nezhoršil. Vyhodnotenie listinných dôkazov súdom prvého stupňa preto považoval za bezbrehú a ničím neodôvodnenú ochranu odporcu ako spotrebiteľa a porušenie zásady rovnosti účastníkov, ktoré vedie k tomu, že osoby, ktorým bol poskytnutý úver, tento nakoniec nebudú musieť vrátiť. Namietal, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa. Zastával názor, že súd vybočil z medzí a účelu ochrany spotrebiteľa upravenej v Občianskom zákonníku, keď úplne negoval hmotnoprávne inštitúty upravené v Občianskom zákonníku, a to uznanie práva v zmysle ust. § 110 ods. 1 Obč. zák., ako aj uznanie záväzku v zmysle § 558 Obč. zák., vychádzajúc pritom iba z domienok, ktoré riadne neodôvodnil. Ďalej poukázal na to, že tvrdené skutočnosti podložil listinnými dôkazmi, z ktorých vyplývali súdom spochybnované skutočnosti. Vytýkal súdu prvého stupňa, že vo veci rozhodol napriek tomu, že požiadal o odročenie pojednávania, za účelom doplnenia dokladov, ktoré bolo potrebné vyžiadať od pôvodného veriteľa - postupcu. Týmto postupom mu súd zabránil v predkladaní ďalších dokladov preukazujúcich svoj nárok. Ďalej dôvodil, že námietka premlčania vznesená zo strany vedľajšieho účastníka bola vznesená nedôvodne. Mal za to, že na podklade dôkazov založených v spise mal súd jeho nárok posudzovať s poukazom na ust. § 103 Obč. zák., keďže zo zmluvy je nesporné, že zmluvné strany sa dohodli na plnení v splátkach. Dohoda bola podpísaná dňa 27.09.2011 a konečná splatnosť splátkového úveru bola dohodnutá na deň 20.01.2017. Pri aplikácii ust. § 103 Obč. zák. mal mu súd priznať prinajmenšom splátky, ktoré v čase uznania a podpisu Dohody premlčané neboli. Nesúhlasil so zamietnutím návrhu tak z dôvodu neunesenia dôkazného bremena, ako aj premlčania. Ďalej poukázal na to, že predmetnou Dohodou dochádza k zmene v obsahu záväzku zmluvných strán, ktorá spočíva v tom, že odporcovi je umožnené splácať záväzok v splátkach. Zdôraznil, že Dohoda o zmene v obsahu záväzku je zmluvný vzťah, pričom navrhovateľ ako postupník tu nemá

postavenie dodávateľa v zmysle spotrebiteľskej úpravy a preto sa na Dohodu nevzťahujú ustanovenia o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Zastával názor, že odporca po tom, čo sa oboznámil s obsahom Dohody, svojím podpisom svoj existujúci záväzok uznal. K podpisu Dohody nebol odporca žiadnym spôsobom donútený. Ďalej nesúhlasil, aby bol zviazaný na úhradu trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi. Zastával názor, že združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Tieto právne závery ustálil aj Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5Co/26/2012, ako aj v rozhodnutí sp. zn. 3Cob/259/2011, ktorý v obdobných prípadoch nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zastúpenia. Ako vyplýva z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z. z., cieľom novelizácie Občianskeho súdneho poriadku bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby, najmä združenia na ochranu spotrebiteľov. Navrhovateľ má za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Navrhovateľ má z vlastných skúseností vedomosť, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávanej príhode. Vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu. Rovnaký právny názor vyjadril aj Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí sp. zn. 6Co/141/2012. Navrhovateľ zároveň poukázal na to, že uvedenú činnosť by malo byť schopné účelne zabezpečiť aj samotné združenie. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzujem dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Obdobný právny názor vyslovil aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 17Co/91/2012. V zmysle uvedeného navrhovateľ zastával názor, že trovy vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa podľa ust. § 150 O.s.p.. Súd by nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušil právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov konaní podľa čl. 47 ods. 2,3 Ústavy SR, čo vyvodil o.i. z nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 78/03. V súvislosti s poukazovaním vedľajšieho účastníka na ust. § 137 O.s.p., na ustanovenia Charty základných práv EÚ ako aj na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ navrhovateľ uviedol, že združenie odporcu v konaní nezastupuje. V dôsledku uvedeného nemožno pri zdôvodňovaní nároku na náhradu trov konania podľa navrhovateľa argumentovať ust. § 137 O.s.p., keďže toto priznáva náhradu hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, teda najmä Centrum právnej pomoci. Obdobný právny názor vyjadril Krajský súd v Prešove v rozhodnutí, sp. zn. 13Co/40/2012. Z týchto dôvodov navrhovateľ považoval právne zastúpenie vedľajšieho účastníka v predmetnom konaní za nadbytočné, účelové a nevhodné.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Vedľajší účastník v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania, ktorú špecifikoval. Konštatoval, že spotrebiteľská právna úprava zahŕňa komplex právnych noriem verejnoprávneho ako aj súkromnoprávneho charakteru. Na úrovni súkromnoprávnej upravujú spotrebiteľské normy okruh všetkých súkromnoprávných zmluvných vzťahov (vrátane obchodnoprávných, ktoré majú charakter absolútneho obchodu) uzatváraných medzi dodávateľmi a spotrebiteľmi. Osobitný právny režim spotrebiteľských zmlúv, ktorý modifikuje klasickú zásadu zmluvnej autonómie vyplýva zo zvýšeného záujmu spoločnosti ochraňovať slabšieho účastníka zmluvného vzťahu (spotrebiteľa), ktorý vstupuje do zmluvných vzťahov s predajcami a poskytovateľmi rôznych plnení a služieb (dodávateľmi), ktorí stále častejšie na trhu vystupujú v monopolnom postavení resp. konajú v rámci kartelových dohôd. V uvedenom rámci je podľa názoru vedľajšieho účastníka potrebné pri správnej interpretácii a aplikácii ustanovení spotrebiteľských zmlúv smerujúcich k ochrane spotrebiteľa vychádzať z teórie výhodnosti, ktorá v každom konkrétnom prípade vždy odôvodňuje preferenčné použitie tých zákonných ustanovení, ktoré sú na prospech spotrebiteľa. V ďalšej časti vyjadrenia

porovnával výhodnosť pre finančného spotrebiteľa cez Občiansky zákonník verzus Obchodný zákonník. Ďalej uviedol, že navrhovateľom predložená Dohoda o uzavretí splátkového kalendára o uznaní záväzku je formulár, ktorý vopred pripravil dodávateľ pre spotrebiteľa, pričom spotrebiteľ nemal žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jej obsah. Takto predformulovaná Dohoda obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a to predĺženie premlčacej doby formou uznania dlhu a rozhodcovskú doložku. Ich právny význam a dôsledky sú pre väčšinu spotrebiteľov neznámymi kategóriami. Ako neprijateľné, sú obe zmluvné podmienky obsiahnuté vo formulári Dohody absolútne neplatné. Uzatvorenie Dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní Dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a navrhovateľom boli využité omyl a lesť v snahe dosiahnuť predĺženie premlčacej doby. Neprijateľnosť zmluvnej podmienky predĺženia premlčacej doby formou uznania dlhu odôvodnili odporkyňa a vedľajší účastník tým, že predĺženie premlčacej doby umožňuje navrhovateľovi účelové kapitalizovanie pohľadávky nárastom príslušenstva v dôsledku plynutia času a následnú kvantifikáciu príslušenstva pohľadávky, ktorú už vo svojej žalobe označuje navrhovateľ ako súčasť uplatnenej istiny, čo prináša možnosť podstatného zvýšenia trov takéhoto súdneho konania. Spôsobuje, že drvivá väčšina priemerných spotrebiteľov už v čase uplatnenia pohľadávky na súde nedisponuje prvotnými dokumentmi o uplatnenej pohľadávke a stráca tak teoreticky možnosť brániť sa napr. preukázaním splnenia resp. čiastočného splnenia dlhu, resp. poukazaním na neprijateľné zmluvné podmienky a nekalé obchodné praktiky dodávateľa. Predĺženie premlčacej doby navrhovateľ odvodzuje od ust. § 558 Občianskeho zákonníka, čím chce získať výhodu právnej domnienky existencie dlhu v čase uznania a uľahčiť si tak pozíciu v súdnom spore tým, že nemusí preukazovať vznik dlhu a jeho výšku v čase uznania. Navrhovateľ vo formulárových dohodách teda necháva dlžným spotrebiteľom uznávať pohľadávky v rozsahu takej sumy, na ktorú nemá v celom rozsahu platný právny titul t. j. suma dlhu (istiny) je vyššia ako skutočná pohľadávka podložená platným právnym titulom. Uzatvorením Dohody chce navrhovateľ pre potreby súdneho konania navodiť dojem perfektnosti pôvodných zmlúv a získať titul aj na vymáhanie súm, na ktoré nemá právny nárok, ktorých zaplatenie právnomu predchodcovi navrhovateľa resp. navrhovateľovi zakladá spotrebiteľovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vyslovil názor, že pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými sa spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované a vykonávané vo vlastnom záujme dodávateľa. Návrh na uzatvorenie formulára Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku nikdy nevychádza od spotrebiteľa napriek tomu, že navrhovateľ sa snaží tvrdiť opak. Konanie žalovaného spotrebiteľa je vždy iba reakciou na predchádzajúcu aktivitu zo strany inkasnej spoločnosti navrhovateľa, ktorá pod zámienkou uzavretia splátkového kalendára so spotrebiteľom predkladá spotrebiteľovi dohodu o uznaní a splácaní dlhu, ktorej významu a zamýšľaným právnym dôsledkom oslovené osoby nerozumejú. Ochota prevažnej väčšiny dlžníkov podpisovať pracovníkom inkasných spoločností prakticky akékoľvek predložené listiny, vyplýva primárne zo záujmu dlžníkov uhradiť si svoje záväzky, často aj napriek ich objektívnej neschopnosti. Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach je kombináciou jednostranných a dvojstranných právnych úkonov upravujúcich právne vzťahy, ktoré vyplývajú zo spotrebiteľskej zmluvy. Navrhovateľ má tendenciu prezentovať formulárovú Dohodu ako legitímny spôsob uznania dlhu a predĺženia premlčacej doby poukazujúc na inštitúty klasickej civilistiky uznania práva dlžníkom podľa § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka resp. poukazujúc na uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Predĺženie premlčacej doby so spotrebiteľmi navrhovateľ nesporne dojednáva podľa ust. § 558 Občianskeho zákonníka, čo zodpovedá obsahu dojednania podľa formulára „Dohody“. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka a uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka sú však dva odlišné právne inštitúty, ktoré sú síce navonok podobné avšak svojím obsahom nie sú totožné. Poukázal na to, že navrhovateľ pri uzatváraní formulárovej dohody zjavne ignoruje a porušuje predpisy spotrebiteľského práva a pokiaľ sa aj pokúša za každú cenu dať svojmu protiprávnemu konaniu plášťik vo forme uznania práva resp. dohody o uznaní dlhu, je to iba snaha o zahmlievanie skutočnej podstaty, pretože pod týmto plášťikom sa nachádzajú neprijateľné zmluvné podmienky a nekalé obchodné praktiky. Preukázateľná kumulácia nekalých obchodných praktík zo strany navrhovateľa (§ 7 Zákona o ochrane spotrebiteľa, § 8 ods. 1, 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa, § 4 ods. 8 Zákona o ochrane spotrebiteľa, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), súčasne s neurčitou Dohody je podľa vedľajšieho účastníka dôvodom na posúdenie uznania ako neplatného právneho úkonu (§ 39 Občianskeho zákonníka, § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka), v dôsledku čoho sa navrhovateľ v predmetnej veci nemôže dovolávať platnosti predloženej formulárovej Dohody a teda ani právnych účinkov s tým spojených a to ani s poukazom na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedľuje) uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalovaného spotrebiteľa, pretože vychádzajú z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov

realite praktického života odporuje požiadavka na podrobnú znalosť právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. K argumentácii navrhovateľa týkajúcej sa dôvodnosti priznanej náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi uviedol, že súd pri priznaní náhrady trov vedľajšiemu účastníkovi postupoval v súlade s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdneho dvora EÚ, v súlade s vnútroštátnou právnou úpravou, ustálenou súdnou praxou a slovenskou právnou teóriou. O dôvodnosti priznania náhrady trov odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi svedčí aj novelizované znenie ust. § 137 OSP, ktoré bolo s účinnosťou od 01. 01. 2012 doplnené zákonom č. 332/2011 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi. V zmysle citovanej novely § 137 OSP trovami konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov vrátane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie ak je zástupcom advokát. Podľa dôvodovej správy k zákonu č. 332/2011 Z. z. navrhovaná právna úprava má dopadať aj na ďalšie právnické osoby, ktoré sú v súlade s právnymi aktmi Európskej únie aktívne legitimované na kolektívnu ochranu zákonom chránených záujmov napr. vo sfére ochrany pred diskrimináciou, alebo vo sfére kolektívnej ochrany práv spotrebiteľa. V týchto prípadoch budú osobitnými predpismi napr. zákon č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou, zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a zákon č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní. Účelnosť trov vynaložených na právnú pomoc možno vo všeobecnosti odvodiť z čl. 47 ods. 2 Ústavy SR. Ústavný rozmer práva účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore vyplýva z nálezov Ústavného súdu SR II ÚS 31/04, II ÚS 56/05, IV. ÚS 147/08, II ÚS 122/09. V súvislosti s trovami vedľajšieho účastníka poukázali na rozhodnutia Krajského súdu v Nitre, Žiline, Banskej Bystrici, Košiciach a v Prešove, ktorými chceli podporiť svoj názor týkajúci sa trov odporkyne a vedľajšieho účastníka.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Navrhovateľ ako odvolací dôvod namietal, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav veci a nesprávne právne posúdenie.

Odvolací súd podrobne preskúmal rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa vo veci samej. Z daného titulu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia vo veci samej, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku dodáva:

Z návrhu na začatie konania vyplýva, že navrhovateľ sa proti odporcovi domáhal zaplata sumy 6439,11 eur, z ktorej na istinu pripadá 5972,08 eur, úrok z omeškania vo výške 447,03 eur a úrok z omeškania 9,25% zo sumy 5972,08 eur od 26.11.2011 do zaplata. Súd prvého stupňa vo veci vytyčil pojednávanie na deň 13.08.2013, na ktoré sa nedostavil právny zástupca navrhovateľa aj napriek riadne a včas doručenému predvolaniu. Uvedené pojednávanie bolo odročené na deň 10.09.2013 za účelom doplnenia dokazovania s tým, že navrhovateľ bol vyzvaný na predloženie špecifikácie pohľadávky v lehote 20 dní a zároveň bola žiadaná správa zo Slovenskej sporiteľne a.s. Bratislava, či zmluva o splátkovom úvere č. 0372891756 bola do postúpenia pohľadávky dňa 24.03.2011 zosplatnená. Právny zástupca navrhovateľa písomným podaním zo dňa 06.09.2013 žiadal o ospravedlnenie z uvedeného pojednávania a vytyčenie ďalšieho termínu pojednávania z dôvodu, že sa mu nepodarilo od postupcu (Slovenskej sporiteľne a.s.) zabezpečiť súdom požadované listinné dôkazy. Slovenská sporiteľňa a.s. Bratislava písomným podaním zo dňa 02.09.2013 oznámila súdu, že z jej strany nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru vzniknutého zo zmluvy o splátkovom úvere č. 372891756/0900 zo dňa 08.02.2007, uzatvorenej medzi Slovenskou sporiteľnou a.s. ako veriteľom a odporcom ako dlžníkom. V prílohe predložila súdu platobnú históriu k predmetnej pohľadávke. Pojednávanie nariadené na deň 10.09.2013 bolo odročené na deň 17.10.2013 z dôvodu ospravedlnenia navrhovateľa s tým, že právny zástupca navrhovateľa bude opätovne predvolaný s výzvou, aby najneskôr do termínu pojednávania predložil súdu špecifikáciu pohľadávky a ďalších listinných dôkazov. Právny zástupca

navrhovateľa faxovým podaním zo dňa 16.10.2013 žiadal ospravedlniť jeho účasť na pojednávaní dňa 17.10.2013 a vytýčiť ďalší termín pojednávania opätovne z dôvodu, že sa mu nepodarilo zabezpečiť súdom požadované listinné dôkazy. Za tejto situácie, keď súd prvého stupňa opakovane umožnil navrhovateľovi zabezpečenie požadovaných listinných dôkazov, na základe ktorých by súd mohol posúdiť nárok navrhovateľa, keď skutkové tvrdenia v návrhu boli v rozpore so správou, ktorú vo veci podala Slovenská sporiteľňa a.s. Bratislava a z prehľadu transakcií, nebolo možné ustáliť, aká suma z jednotlivých splátok bola použitá na úhradu istiny a úroku z omeškania, nemožno prisvedčiť námietke odvolateľa, že týmto postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Súd prvého stupňa preto správne postupoval, keď pojednávanie dňa 17.10.2013 z dôvodu ospravedlnenia navrhovateľa neodročil, keď aj odvolací súd má za to, že neboli splnené zákonné podmienky v zmysle § 119 ods. 1,2 O.s.p. na odročenie pojednávania. Navrhovateľ v žalobnom návrhu, ani na opakované výzvy v priebehu prvostupňového konania nešpecifikoval a nekonkretizoval žalovanú pohľadávku spôsobom, ktorý by bolo možné považovať za spôsob jasný, zrozumiteľný a určitý. Odvolací súd v zhode s názorom súdu prvého stupňa uvádza, že nebolo úlohou a povinnosťou súdu prvého stupňa z predložených bankových výpisov z účtu, prípadne k prílohe k zmluve o postúpení pohľadávok vyvodzovať, z čoho pozostáva žalovaná istina a ako sa navrhovateľ k predloženému vyčísleniu žalovanej pohľadávky dopracoval. Bolo povinnosťou navrhovateľa predniesť skutočnosti, od preukázania ktorých záviselo uloženie povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľovi žalovanú pohľadávku. V odvolacom konaní navrhovateľ poukazoval najmä na platnosť dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu uzavretej medzi účastníkmi dňa 27.09.2011 a jej právne účinky týkajúce sa premlčania. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa z dôvodu neunesenia dôkazného bremena, pričom platnosťou uvedenej dohody a námietkou premlčania vznesenou vedľajším účastníkom sa nezaoberal. Odvolací súd však v súvislosti s touto námietkou odvolateľa poukazuje na to, že k dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku súdna prax už zaujala stanovisko, že pri uzatváraní týchto dohôd zo strany navrhovateľa došlo k nekalej obchodnej praktike. Je nepochybné, že právny vzťah medzi účastníkmi je vzťah so spotrebiteľskej zmluvy, a preto je potrebné aj na tento právny úkon aplikovať ustanovenia, ktoré spravujú vzťahy spotrebiteľského charakteru. Súdna prax vychádza zo stanoviska, že dohoda o splátkach je typicky formulárovým ošetrovaním vzniknutého stavu, kedy sa na podpis spotrebiteľovi predkladá zdanlivo výhodný formulár o splátkach. Aj v danom prípade dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku predloženú navrhovateľom, treba považovať za formulárový dokument, ktorý má zdanlivo pôsobiť ako ústupok navrhovateľa vo forme povolenia splátok dlhu, avšak jeho cieľom je dosiahnutie uznania záväzku a tým predĺženie premlčacej lehoty na uplatnenie nároku, ako aj dosiahnutie súhlasu s rozhodcovskou doložkou. Z textu dohody je zrejmé, že ide o formulár, ktorý navrhovateľ používa vo vzťahu k neurčitému počtu dlžníkov. Možno konštatovať, že ak dlžník podpisuje takúto dohodu, nerobí to z dôvodu, aby uznal svoj záväzok, ale aby dosiahol splátky svojho dlhu. Uznanie záväzku je cieľ sledovaný predovšetkým veriteľom a nie dlžníkom a keďže ide o predformulované tlačivo, dlžník pri uzatváraní dohody o splátkach nemôže jeho obsah ovplyvniť. Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu, v ktorej je uvedené, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch, je považovaná za rozpornú s dobrými mravmi. Text dohody je podpísaný na dopredu navrhovateľom pripravený formulár, vytlačený drobným písmom, ktorého obsah nemôže spotrebiteľ ovplyvniť. Zároveň je vždy potrebné prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých takýto úkon vznikol. Dohoda týkajúca sa uznania dlhu nebola iniciovaná odporcom, ako spotrebiteľom, ktorý jej uzavretím nič nezískal, ale naopak zhoršil jeho postavenie. Vychádzajúc zo zásady ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany je umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu do bodu 3 dohody obsahovo označené ako „forma splatenia záväzku“ zavádzajúce, a preto napĺňa kritériá nekalej obchodnej praktiky. Súdnou ochranou totiž nemožno poskytovať právu, ktoré je uplatňované po použití nekalej obchodnej praktiky a je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ ide o námietky navrhovateľa týkajúce sa trov vedľajšieho účastníka odvolací súd uvádza, že vedľajší účastník konania má v zmysle ust. § 93 ods. 4 OSP rovnaké práva a povinnosti ako hlavný účastník konania, čo znamená, že tak ako navrhovateľ má právo zvoliť si právneho zástupcu na účely jeho zastupovania v konaní. Pokiaľ by súd nepriamo odoprel vedľajšiemu účastníkovi toto právo tým, že by mu nepriznal právo na náhradu účelne vynaložených trov konania, (ktoré boli v tomto prípade vynaložené účelne t.j. v priamej príčinnej súvislosti s výsledkom sporu) postupoval by v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov konania vyjadrenou v ust. § 18 OSP. V uvedenej súvislosti poukazuje odvolací súd na rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. II ÚS 2257/08 zo dňa 07. 07. 2009, kde Ústavný súd ČR uviedol, že vzhľadom k ústavnému rozmeru práva na právnu pomoc nie je možné prostredníctvom pojmu neúčelný vymedzovať kategórie subjektov, ktoré by mali z hľadiska právneho zastúpenia odlišné postavenie a tak im de facto právo na náhradu trov konania upierať a z hľadiska ostatných subjektov ich diskriminovať.

O náhrade trov odvolacieho konania vo vzťahu navrhovateľ - odporca rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi túto náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ju neuplatnil.

O náhrade trov odvolacieho konania vo vzťahu navrhovateľ - vedľajší účastník rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov odvolacieho konania vychádzajúc z hodnoty veci 6419,11 eur za 1 úkon právnej pomoci - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 17.12.2013 á 220,77 eur + 1x režijný paušál 7,81 eur = 228,58 eur (§13a ods. 1 písm. c), § 10 ods. 1, § 16 od. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení).

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.